

Скоро той забълъзалъ, че всичко тръгнало назадъ. Храната се свършила бърже — добитъкътъ зелъ да мрѣ. Хваналъ Митко работници — пакъ сжщото. Замислилъ се Митко и пакъ работа не хващалъ.

Оплакалъ се Митко на една стара бабичка, приятелка на майка му. Бабичката знаела, че Митко е просто момче, което се надѣва само на готово. Така било научено отъ малко. Знаела още бабичката, защо не спори на Митка въ неговиѣ работи.

Всичко по тънко знаела бабичката. Тя се позамислила малко. Послѣ взела едно яйце, пошуннала нѣщо надъ него и рекла:

„Земи това яйце, синко! Всѣка вечеръ късно и всѣка сутринъ рано съ него да обикаляшъ добитъка и всичката си стока. Така да правишъ винаги и твойѣ работи ще тръгнатъ напрѣдъ“...

Мръкнало се. Митко обиколилъ найнапрѣдъ хамбаритѣ съ храната. Тамъ намѣрилъ нѣколко свои слуги, като пълнятъ човали съ жито да го носятъ у дома си. Отишълъ послѣ при добитъка. И какво да види! Добитъкътъ потъналъ въ калъ. Яслитѣ били праздни и никаква храна не била давана на гладния добитъкъ. Изпѣдилъ Митко лошитѣ си слуги, условилъ си нови и всѣкога обикалялъ съ яйцето цѣлия си имотъ.

Година още не се минало, ето че работата на Митка тръгнала добрѣ. Митко си мислѣлъ, че яйцето му управило работитѣ, затова отишълъ пакъ при бабата да го купи. А знаете ли бабата, какво е направила? Тя взела яйцето, счупила го прѣдъ очитѣ на Митка и рекла: „Твойѣ работи се управиха, синко, не отъ яйцето, но